

Kl. 17:45

(Ordfører)

Frank Aaen (EL):

Man kan jo, hvis man vil, starte i det negative hjørne og sige, at forslaget er godt, men at det ikke er godt nok, forstået på den måde at der har været en fastfrysning af bistanden og dermed et efterslæb, siden den her regering kom til magten. Hvis vi havde haft fat i pennen, havde vi nok foreslået, at også efterslæbet skulle dækkes ind.

Jeg kan forstå, at der med den formulering, der er valgt, er lidt drilleri af Det Konservative Folkeparti: Den tekst, der ligger her, burde Det Konservative Folkeparti i virkeligheden kunne stemme for. På den måde kan man selvfølgelig godt illustrere, at der tit er meget stor forskel på, hvad et parti siger de gerne vil, og hvad de så faktisk gør, når de kommer ned i Folketingssalen. Jeg vil nok mene, at det havde været nok så skarpt – også for at illustrere regeringens politik, selv om den her på det seneste er kommet med nogle håndører – at man fik slået fast, hvor meget de her organisationer faktisk er blevet beskåret i forhold til, hvad de faktisk skulle have haft. Det var også det, vi var lidt inde på før.

Det var jo ikke bare et spørgsmål om at spare nogle penge på et statsbudget, der flyder med penge, hvor der er masser af penge. Når vi taler om at give bistand til ulandene, kan man jo ikke engang tale om overophedning, for det er deres landes økonomi, der udvikler sig. Det er jo ikke, fordi regeringen er bange for, at der bliver for mange ansatte i Danmark. Her taler vi i høj grad om at sørge for, at der sker noget i ulandene. Så der er hverken statsfinansielt eller ud fra en nationaløkonomisk betragtning, som den nu hersker i Finansministeriet, nogen som helst begrundelse for, at man skulle spare for at finde penge til velfærd. Der var rigelig råd til både at lave udviklingsbistand og udvikle velfærd.

Med det, som vi lige kort var inde på før i debatten med den konservative ordfører, hr. Lars Barfoed, så gik det her jo ud på at svække ngo'erne, hverken mere eller mindre. Det var en samlet stramning, der var ideologisk betinget. Man gav noget til Dansk Folkeparti. Dansk Folkeparti ønskede en stramning af ulandsbistanden i almindelighed. Derudover ønskede man altså også en stramning af støtten til ngo'erne, og det var for at svække ngo'erne, længere er den jo ikke.

Det var jo et led i hele den her regerings felttog mod smagsdommere, som jo bekendt bety-

der, at man kæmper mod alle, der kan tænkes at have en kritisk holdning til regeringen. Altså alle, der ikke er lomborgske eksperter, skulle helst sættes uden for indflydelse. Det gjaldt institutioner, og organisationer og andre ekspertgrupper, der kunne tænkes at kritisere regeringen. Det er så det, man kom igennem med. Man fik svækket ngo'erne – det er noget, som vi også vender tilbage til i det næste forslag om oplysningsvirksomhed vedrørende ulandsbistand – fordi regeringen var bange for den kritik, som kom, og prøvede at gøre den kritik så svag som mulig, bl.a. ved det her initiativ, fordi man var bange for, at der skulle komme mere debat om nedskæringer af ulandsbistand, mere debat om den kreative bogføring, som man har, hvor man sørger for, at penge, der skulle gå til de fattigste i verden, i stedet for havner på Finansministeriets konti osv.

Ngo'ernes betydning for udviklingen af civilsamfundet er jo enormt stor både her hos os selv og ikke mindst i udviklingslandene. Man tror jo nogle gange, at når vi giver støtte til Mellemfolkeligt Samvirke, er det en støtte til en dansk organisation. Det er det også, men det er lige så meget en støtte til, at de kan hjælpe deres søsterorganisationer i de pågældende lande, og det er afgørende for at udvikle civilsamfundet og demokratiet i de pågældende lande.

Jeg vil derfor også sige, at når man hører en regering snakke om, at det er vigtigt at udvikle demokratiet i udviklingslandene, er det noget mærkeligt noget, at den samtidig har skåret i den bistand, der skulle styrke civilsamfundet og demokratiet i udviklingslandene. Det hænger ikke sammen. Det er sådan set dobbeltmoral, men det kender vi også meget vel fra denne regerings side.

Vi støtter naturligvis forslaget, og vi vil også gerne støtte et ændringsforslag, hvis det er nødvendigt, og hvis der kan samles et flertal for det i udvalget. Og så vil jeg tilslutte mig bemærkningerne fra før om, at vi generelt støtter, at der kommer en højere ulandsbistand, at vi i første omgang kommer tilbage til den ene procent, som vi gav før regeringsskiftet, og i anden omgang kommer frem til 1,5 pct. af BNI, som var målsætningen, dengang det var Socialdemokratiet, De Radikale, SF og Enhedslisten, der havde flertallet her i Folketinget. Den målsætning vil vi selvfølgelig gerne tilbage til. Det kan desværre nok først ske efter næste valg. Så prøver vi der.